

LINE HOLMOVÁ & STINE BOLTHEROVÁ

KRIMI

HOST

PRO DÍTĚ TO NEJLEPŠÍ

**LINE
STINE** HOLMOVÁ &
BOLTHEROVÁ
**PRO DÍTĚ
TO NEJLEPŠÍ**

LINE STINE

HOLMOVÁ & BOLTHEROVÁ

**PŘELOŽILA
MAGDALENA
JÍRKOVÁ**

**BRNO
2022**

PRO DÍTĚ TO NEJLEPŠÍ

Překlad této knihy podpořila
nadace Danish Arts Foundation
The translation of this book is funded
by the Danish Arts Foundation

© Line Holm og Stine Bolther and JP/Politikens Hus A/S 2020
in agreement with Politiken Literary Agency

Cover design © Harvey Macaulay / Imperiet.dk
Cover pictures by Yermek, Suzanne Tucker, Miloje, Luria,
Pavel L Photo and Video, VolodymyrSanych, kavalenkau,
Mathias Berlin and Summer loveee / Shutterstock.com

Translation © Magdalena Jírková, 2022
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1326-0 (PDF)
ISBN 978-80-275-1327-7 (ePUB)
ISBN 978-80-275-1328-4 (MobiPocket)

PROLOG

Nejstarší obyvatelé města tvrdili, že ve fjordu žije několik set let stará bytost. Nestvůra, která zde vládla dlouho předtím, než do tohoto Bohem zapomenutého zálivu dorazili předkové, a jež stále plave pod šedobílou hladinou.

Staří lidé vyprávěli, že toto stvoření je dárce všeho života a v hlubinách čeká na mrtvé. Pohltí člověka i s jeho hříchy a nepravostmi a tím na chvíli obnoví přírodní řád. Z moře jsi vzešel. A v moře se navrátiš.

V téhle zemi kolovalo dost pověr. Podobnými historkami staříci strašili děti, aby je přinutili k poslušnosti. Aby děti dokázaly přijmout tvrdý život, katastrofy a smrt — nebo tím prostě jen vysvětlovali všechno to, co se v této překrásné, ale životu nebezpečné krajině pochopit nedalo.

Dnes už se tady díkybohu projevovala jistá úroveň víry a vzdělání a staré mýty se primárně vyskytovaly jen v turistických prospektech. Turismus přinášel peníze a peněz — dolarů, západoněmeckých marek, korun, jakýchkoli — bylo zapotřebí, jestli tahle země měla mít nějakou budoucnost. Mnohem víc peněz. Mnohem víc zdravého rozumu, ksakru.

Znepokojivě mnoho pošetilců však stále žilo podle dávných mýtů a pověstí. Věřili na strašidla, bubáky a kouzla a čáry. A vše předávali svým dětem. Bůhví kolik generací poblouzněných potomků ještě přijde, než se tohle bláznovství vymýtí?

Zadívala se přes panoramatické okno na fjord a nepřítomně potáhla z cigarety. Speciálně dovezené gauloisky s filtrem, dárek od jednoho z hostů dnešního večera. Na požehnanou chvíli kouř přehlušil pronikavý odér, který po sobě zanechala její podnapílá, potící se večerní společnost. Co to s těmi Dány je? Jako by lidé narození v mírnějším klimatickém pásu nedokázali regulovat teplotu vlastního těla, a to ať venku v arktické noci, nebo uvnitř mezi žhnoucími radiátory.

Říkalo se o ní, že je tvrdá. Žena, která muže nepotřebuje. Že laskavě, ale rázně zarazila otcovy prosby o zetě a vnoučata. Byla ženou, jež se ke zděšení stařen odmítla stát matkou.

Nedávno jí kamarádka z dětství — která se o ní mylně domnívala, že je neplodná — nabídla, že pro ni počne a porodí. Daruje jí dítě. Bylo to od ní milé, avšak zcela upřímně... několik dní se tomu smála.

„Nezlob se, ale jak dobře se my dvě vlastně známe?“ zeptala se kamarádky provokativně a dotyčná svou nabídku i ochotnou dělohu zase pěkně sbalila. Zostuzená, zraněná a možná i našťvaná. Od té chvíle spolu nepromluvíly.

Inu, na mateřství nic lákavého neviděla a žádný muž by to po jejím boku neměl snadné. Nejen kvůli vzdělání na jedné z nejlepších evropských univerzit a společenskému postavení rodiny. Spočívalo to i ve způsobu, jakým se nosila. Sebejistě a pěkně s rovnými zády, díky čemuž vypadala vyšší, než ve skutečnosti se skromnými 162 centimetry byla. Paní důležitá, jak by řekly zlé jazyky ve městě.

Ať si myslí, co chtějí. Nepotřebovala jejich uznání. Její společenský život byl primárně určen pro lidi zvenčí, vzdělance, a na zbytku jí nezáleželo. Prázdnota nastupující po odchodu hostů. Povrchní, nezáživný všední den mezi dvěma večírky. Nejlépe se cítila v centru dění. V čele stolu, uprostřed tanečního parketu, oči všech upřené na sebe.

Vzchopila se. Zapřemýšlela, jestli si nepustit gramofon, ale ne, bylo pozdě. Musí se vyspat a ne tady postávat u okna jako nějaký sentimentální stín.

Sklouzla pohledem na cigaretu a zarazila se. Zatímco se utápěla ve vlastních myšlenkách, cigareta dohořela až skoro k filtru. Pozorovala tenký bílý kouř. Nestoupal, ale neklidně se vlnil do strany.

Rozhlédla se po pokoji. Někde musí být pootevřené okno. Povzdechla si a poněkud nejistě se vydala na obchůzku domu. Prošla jídelnou, otevřenou kuchyní a dál do předsíně, kde v zrcadle zachytila svůj obraz. Předražené lodičky na osmidentimetrových jehlách, které si loni na podzim koupila v Kodani. Křiklavě růžové šaty moderního střihu: upnuté přes ramena a řadra, kolem boků volné, těsně pod zadek. Účes jako vždy: ostře zastřižené mikádo s ještě ostřejší ofinou. Černé oční linky, rudé rty. Tedy alespoň na začátku večera rudé byly.

Skopla boty. Teplá rozbolavělá chodidla okamžitě zaregistrovala studený vzduch pronikající otevřeným oknem. Následovalo téměř neslyšné zavržení dřevěné podlahy. Možná přišly uklízečky. Podle plánu měly dorazit až ráno, ale věděla, že když je v zahraničí, ty dvě úslužně se klanící a bez přestání klevetící ženy mají ve zvyku chodit nekřesťansky brzy. Třeba si spletly datum.

Najednou stál v předsíni za ní. Zaslechla jeho dýchání a otočila se. Vynořil se z potměšlé chodby, zadržoval dech a tlumeně vrčel. Jako predátor.

Její tělo, které na neočekávanou postavu instinktivně zareagovalo strachem, se uvolnilo: tenhle muž se na ni díval celý večer. Zvláštníma ledově modrýma očima ji mlčky pozoroval přes stůl, nespouštěl z ní tajuplný pohled, který jí muži obvykle věnovali, jakmile to naplno rozbalila. Pozorně jí naslouchal a zaujatě sledoval její ústa a gesta, což ji vždy vyprovokovalo,

aby mluvila hlasitěji a argumentovala ostřeji. Otec jí říkával, že pokud se jednoho dne rozhodne jít v jeho stopách, je rozená politička: nejenže měla odvalu stát si za svými názory, ona si je uměla i prosadit.

Rozhodla se, že u mužů si tento výraz bude vykládat jako lehce ochromený obdiv. Jako fascinaci soběstačnou ženou nové doby, u níž ani ti nejúspěšnější muži nikdy tak úplně nevědí, jak se jí dostat pod kůži, ale kterou přirozeně chtějí lovit a ulovit. Určité věci se nikdy nemění.

„Ach, to jste vy?“ pokusila se, aby ta čtyři slova vyzněla nonšalantně a vstřícně zároveň.

Hořce zalitovala posledních dvou drinků dnešního večera. O pár desetin promile překročila hranici, kdy ovládala jemnou motoriku. Skutečně však nepředpokládala, že by večer mohl skončit odměnou, pokud se to tak dalo říct. Pravda, o partnerský vztah zrovna nestála, ale jisté fyzické potřeby cítila a v tomto ohledu byl tento muž přímo darem z nebes. S trochou štěstí bude za několik málo dní za horami. Už nikdy se nemusejí znovu potkat.

„Pojďte dál,“ dodala, mávla na něj, otočila se a pouze v silonkách vykročila zpět k obývacímu pokoji. Následoval ji. Nejdříve váhavě, pak ovšem vyrazil ze startovních bloků, jak si spokojeně uvědomila. Někdy úvodní řečičky a zdvořilé vyčkávání vášně úplně zabijí.

Sotva se nad tím pořádně zamyslela, muž poskočil o dva tři kroky blíž k ní, napjatý a se zadržným dechem jako prve. Teď ovšem vydal podivný zvuk, který se smyslností neměl nic společného. Neznělo to ani rozpačité, ani vášnivě, ale vztekle. Stihla ještě v zrcadle zachytit vlastní překvapený výraz v momentě, kdy ji strhával dozadu, dolů na podlahu, a cosi jí utahoval kolem krku. Připadalo jí, že jí snad přeřízł hrtan. Ohnala se po něm pravačkou, podařilo se jí dosáhnout na

jednu lodičku a špičatý podpatek mu zabodnout do paže, možná zasáhla dokonce i krk, ale muž ani jednou bolestivě nevzdechl. Jen utahoval silněji. Teď už ležela na zádech a dívala se mu přímo do očí. Kopala ze všech sil, ale on ji přetočil na břicho, prsa a obličej jí přitlačil k dřevěné podlaze a obkročmo si na ni sedl.

Při výběru přesně tohoto druhu dřeva a laku strávila takovou dobu. Nyní zde ležela s obličejem rozbitým do krve a věděla, že na tomhle dřevě, na tomhle laku umře.

Zabořil jí koleno do zad a přitahoval sevření kolem krku, cítila, jak se jí za víčky hromadí krev, jako kdyby ji stahoval pod vodní hladinu. Skoro i viděla, jak jí v očích praskají drobné žilky. Viděla rudě, pak černě.

Pak řekl něco, čemu nerozuměla. Pronesl to jejím jazykem, ale hodně zvláštním dialektem, a nešlo jen o to, že byl zřejmě cizinec. Mluvil staromódně. Jako ozvěna z dávných časů.

Opakoval to pořád dokola a nakonec mu porozuměla:

„Dáblovo sémě... dáblovo sémě.“

Probrala se a znovu omdlela. Otočil ji. Jako hadrovou panenku. Slyšela trhání šatů. Přerázl okraj silonek, cítila, jak v pase povolují. Tělem se jí rozlila palčivá bolest, když ji dvakrát, třikrát, ne, čtyřikrát rázl do břicha. Přes mlhavý závoj bolesti vytušila, že si úzkýma očima prohlíží své dílo. Znovu jí rukou přejel přes břicho. Protáhl jednu z krvácejících řezných ran.

Chtěla se bránit, ale ruce a nohy ji neposlouchaly. Byla to pro něho hračka. Celý život věděla, že chce být svou vlastní paní. Postarat se o sebe. Být nezávislá a hrdá. Zlomil ji, její psychiku, obraz sebe samé a nakonec ve zlomku vteřiny i její vaz. Díval se na ni a v očích barvy moře se mu zračila

propastná nenávisť. Už nemohla dál. Pozvolna se jí zmocňovala temnota.

Vtom to opět zaslechla, hlas z minulosti. Už nezněl rozloženě, ale něžně. Příjemně. Lákavě a důvěryhodně. Zpíval.

V hlubokém tónu dospělého muže se skrývala nevinnost. Neúnavné opakování, jako když se malé dítě naučí jednu sloku nazpaměť. Slova znala více než dobře. Jak by taky ne. Byla to ukolébavka o duši moře, kterou jí zpívala maminka. Kterou matky v této krajině zpívaly odnepaměti.

Už spi.

Zaposlouchala se do dětské písně a odspodu se jí zmocňoval chlad, jako když ledová mořská voda proniká do dřavé lodi. Viděla, jak k ní ze tmy přichází mytická mořská bytost. Na chvíličku s úžasem zaregistrovala překvapivě krásnou siluetu zvířete. Páni. Staříci měli pravdu. Po celou dobu. Moře dává, moře bere, a teď, pomyslela si, moře přišlo pro mě.

Jako poslední slyšela refrén zpívaný chlapeckým hlasem:

Já jsem moře. Moře je ve mně.

Já jsem moře. Moře je ve mně.

Já jsem moře...

PRVNÍ TÝDEN

6. ledna — 12. ledna 2020

Kdyby to bylo jakkoli fyzicky možné, Ilse Svannová by přisahalala, že má nervový systém propojený s močovým měchýřem svého psa.

Vzbudila se nekřesťansky brzy, prudce se v posteli posadila a s hbitostí, jakou se v jejím věku mohl pochlubit jen málokdo, spustila nohy na pestrobarevný koberec. Vychloubačnost byla ovšem Ilse Svannové cizí, takže pouze konstatovala, že sotva její fenka prosebně zakňučí, hned se i ona v naprosté tmě probere a šmátrá po papučích. Fenka potřebovala čurat.

Říká se, že lidé se postupně začnou podobat svým psům. Ilse si zlehka uhladila sněhobílé mikádo, rozsvítila lampičku a podívala se dolů na fenčiny svěšené uši a hnědočernou kudrnatou srst. Co se vzhledu týkalo, ty dvě by jen těžko mohly být rozdílnější, ale ona se vnitřními hodinami své psí kamarádky ochotně nechávala řídit.

„No jo, vždyť už jdu,“ řekla a najednou ji píchlo na hrudi. Bodnutí budoucího smutku. Jednoho dne o pejska přijde.

Poodtáhla záclonu a podívala se ven. Z nového roku 2020 uběhlo šest dní a nové desetiletí doposud nabídlo jen šed' a déšť. Podle předpovědi počasí bude i pondělí pokračovat ve stejném duchu, ale těžko říct. Hodiny ukazovaly teprve za sedm minut pět a na ulici Østerbrogade byla tma jako v pytli.

Bella už čekala u dveří, až si Ilse oblékne olivově zelenou zateplenou kombinézu a natáhne kozačky Ecco. Kombinéza byla v pase a přes zadek volnější, prošíváná. V přístavu v Esbjergu by se určitě dala koupit za tři stovky, ale v malém butiku v Østerbro za ni zaplatila čtyřikrát víc. Prodačka ji nazvala „rybářskou vychytávkou“. Když s kombinézou z obchodu vycházela, cítila se jako hvězda, ale jen do chvíle, než se ukázalo, že v Østerbro tuhle „vychytávku“ nosí pomalu každá druhá.

Kombinéza však rozhodně vychytaná byla. Taký praktická. V září Bellu venčila jen v tomhle overalu a bavlněných kalhotkách. Při té vzpomínce se uchechtla. Vlastně to byl jeden z nejlepších okamžiků celého měsíce.

V tuhle ranní hodinu obvykle s Bellou na ulici potkávaly jen alkoholem zmožené osoby. Opilce a pak ty, které se v soukromí odvažovala nazvat „novým proletariátem“. Cizince. Přivandrovalce. Čmoudy.

Jistě, určitý počet zahraničních pracovníků rozhodně nutný byl. V průběhu let Dánové hodně zlenivěli. Pro Ilse to však neplatilo. Když po dvaatřiceti letech v účetním oddělení společnosti Mærsk odešla do důchodu, dál vedla účetnictví hřbitovní správy v Hellerupu, kam dvakrát týdně s radostí dojížděla na kole.

O peníze jí nešlo. Jedna levicová vláda za druhou už v lidech veškerou chuť něco si přivydělat dávno uhasily. V dnešním Dánsku člověka málem považují za blázna, pokud po odchodu do penze hne prstem. Ilse si to však užívala... Ne, jako osamělá a bezdětná potřebovala cítit, že je užitečná. Pro někoho. Když ne pro nikoho jiného, tak alespoň pro pana Møllera, je muž celý život hrdě sloužila a který je dnes na hellerupském hřbitově pochovaný. Pro muže, který pracoval až do devadesátí a jehož hrob stále zdravila uctivým pokývnutím.

Jenže Dánové už nejsou hrdí na to, že brzy ráno vstanou, pracují a vydělají si, a proto do země proudí čmoudíci, kteří vykonávají podřadné práce, do nichž se chce pustit čím dál tím méně Dánů — jako třeba roznáška novin, zametání ulic nebo úklid v pár set metrů vzdálené Královské nemocnici na ulici Blegdamsvej.

Ilse proti těmto lidem v principu nic neměla. Nelze přece někomu vyčítat, že uteče před válkou a zhoubou, jestliže by jinak viděl své děti umírat v dešti bomb a prachu sutin. Ráda věnovala pár drobných každoroční sbírce pro Afriku, Červenému kříži, Unicefu nebo jak se všechny ty organizace jmenují. Avšak, zcela upřímně, nejraději viděla, když se tyto peníze využily v místech, odkud utečenci přicházeli. V tom se shodovala s většinou Dánů, jak se nedávno dočetla v novinách *Morgenavisen*.

Před pár lety jednoho letního dne sledovala spolu s prakticky všemi dánskými televizními diváky příjezd davu uprchlíků do přístavu v Rødby, odkud se jako neřízená střela vydali pěšky po dálnici do Kodaně. Málokdy to říkala nahlas, poněvadž nechtěla být házena do jednoho pytle se sprostými rasisty, ale snědí muži s vyhaslýma očima a přehnanými gesty se jí ani trochu nepozdávali. Nelíbili se jí ani mladí Afričané, kteří by měli převzít odpovědnost za rozvoj svých zemí a ne hledat štěstí tady na severu. Utiskované ženy v rozevlátých hábitech a spoustou dětí u nohou vypadaly — no, tady Ilse uvažovala poněkud nekorektně — prostě a jednoduše nedánsky.

Pamatovala si, jak ženy její generace bojovaly za rovnocenné platové podmínky na pracovním trhu. Ve společnosti jako Mærsk, kde na pracovišti převažovali muži, rovnoprávnost ani zdaleka nebyla samozřejmostí. Postupem času se samozřejmostí pochopitelně stala a podle Ilse by se dánská společnost něčeho takového vzdávat neměla. Ani na vteřinu.

Nikdy si nezvykla, že v kodaňských ulicích potkává zahalené ženy.

Ubohým dětem by však pomohla ze srdce ráda. Byly tak roztomilé a dánsky se naučily jako mávnutím kouzelného proutku. Pokud by byly včas umístěny do správného prostředí a byly jim všípeny dánské hodnoty, pak by se jim, tedy podle ní, klidně mohlo uplatnění v Dánsku nabídnout.

Na druhou stranu rodiče... Inu, v jejich případě platilo jisté dilema, ale v první řadě bylo nutné brát ohledy na Dánsko, Dány a ta nevinná děťátka. Jestliže dospělí přistěhovalci nedokážou žít podle dánských pravidel, pak je nutné jim potomky odebrat. Dát je k adopci. Přirozeně jde hlavně o dobro dětí, ale v konečném důsledku také o soudržnost celého národa, jak minulý týden řekl ve svém novoročním projevu ten moc příjemný premiér Troels Mejdning.

Zasáhnout se musí včas. Dle slov zakladatele rejdařství Mærsk A. P. Møllera blahé paměti: „Nesmí nás zastavit nic, čemu se dá včasnou péčí předejít.“ Pod to se Ilse mohla popdepsat. Ve všech ohledech.

Ilse Svannová přivolala Bellu k sobě a přešly Østerbrogade k trojúhelníkové křižovatce zvané Triangeln. Takhle časně ráno pustila fenku na liduprázdných ulicích navolno. Vždy se vrátila na první hvízdnutí, byla dobře vychovaná jako málokterý pes.

Za normálních okolností by pokračovala přes dosud nedokončené prostranství u stanice metra k psí louce ve Fælledparkenu, ale zatím panovala příliš velká tma a navíc to tam působilo nebezpečně. Všude se válely kelímky od piv, tácky, ležely tam i osamělá pánská rukavice, ztracená lítačka a pomačkané papíry ze 7-Eleven — jasné známky, že včera večer se na multifunkčním stadionu Parken konal koncert. Ilse se tedy vy-

dala po Blegdamsvej. O pár set metrů dál stála budova připomínající pyramidu, v níž sídlila centrála Červeného kříže, a za ní kousek trávy, kde Bella mohla nerušeně vykonat potřebu.

„Bello!“ přivolávala ji k sobě. Trochu podrážděně. Co se děje? Fenka pelášila dál. Zřejmě už to opravdu měla na krajičku. Ilse přidala do kroku. Bella jí zmizela z očí.

„Bello, kdepak jsi?“ volala s rostoucím znepokojením. Svižně minula studentskou kolej s vysokými úzkými okny.

„Bello, ke mně... Slyšíš?“ zkusila to znovu. Rozhlédla se. Všechna šikmá parkovací stání před Červeným křížem byla obsazená. Na ulici a chodník moc dobře neviděla.

„Bello!“ Ne, takhle ječet nemůže. Raději nasadila hlubší vyčítavý tón, aby se psí slečna zastyděla.

„Ty jsi ale zlobivá holka, Bello, teď už se panička zlobí! K noze!“ zakřičela, ovšem vlastně ani netušila, kterým směrem má volat.

„Pojď sem, dostaneš mňamku,“ zkusila to jinak a zalovila v kapse kombinézy. Hlavně aby nějakou nahmatala. Výborně, tady, až dole v kapse, mastný kousek vonící po bujonu.

Podívala se na budovu Červeného kříže. Věděla, že v nové přístavbě otočené na Blegdamsvej se nachází aula s vysokým stropem a zasedací místnosti pro dobrovolníky, ale zvenku fasáda připomínala spíš tribunu ze žlutých cihel, přerušenou v místě hlavního vchodu zářezem se zábradlím. Bylo jí známo, že všechno velkoryse zaplatila nadace A. P. Møllera, a proto bývala v principu pozitivně naladěná, když šla kolem, nicméně hezká ta stavba nebyla ani omylem.

Vtom se Bella objevila. Vyběhla z hluboce zapuštěného vchodu, nadšeně poskakovala. Cestou k Ilse za sebou nechávala rozmazané otisky tlapek, ale najednou si to rozmyslela a opět zaběhla ke vchodu.

„Bello!“

Vztekle pochodovala za psem. Bella takhle nikdy neutíkala.

Našla ji u vchodu, jak očichává tmavé skvrny na dlaždicích. Dokonce v nich předními tlapkami stála. Fenka vesele zvedla hlavu a nadšeně frkla. Čenich si zamazala lepkavou hmotou.

Ilse překvapeně vytřeštila oči a přitiskla dlaň k ústům. Na zábradlí nad vstupními dveřmi a logem Červeného kříže visel zdroj krvavých skvrn: podsaditý, dobře živěný muž. Přes hrudník a pod pažemi mu vedlo nylonové lano, které ho drželo u zábradlí. Krk mu svírala pevně utažená kravata, předkloněná hlava vypadala namodrale a otekle. S roztaženými pažemi přivázanými k zábradlí vypadal, jako by ustrnul v zoufalém pokusu letět vlastní silou. Na bezvládných pohupujících se nohách měl obuté ošklivé mokašiny se sřapci, všimla si Ilse. Nikdy nepochopila, proč postarší muži nosí boty à la Hugh Hefner. Vždyť riskují, že jednoho dne — jako právě dnes — je v nich najdou mrtvé.

Poněvadž ten muž rozhodně mrtvý byl. Mrtvý a ukřižovaný jako Ježíš, který zemřel za hříchy lidstva.

I tenhle muž — tenhle Ježíš z Blegdamsvej — byl Žid, pomyslela si Ilse. Za jaké hříchy asi pykal? Za svoje? Naše?

Z rozpaků, jaké netaktní cynické myšlenky se jí honí hlavou, sklopila oči. Později si to zdůvodnila šokem. Protože šokovaná byla. A bezradná. Došlo jí, že ten, kdo stojí za tímhle... tímhle bestiálním svinstvem... může být poblíž. Právě teď ji pozorovat. Téměř cítila, jak jí zlo dýchá na krk. V kapse zašátrala po mobilním telefonu, ovšem vzápětí si uvědomila, že ho nechala doma.

Mrtvého poznala hned. Poznal by ho každý Dán, který se alespoň trochu zajímá o veřejné dění, ačkoli muž vypadal

hrozně, jak tam tak v obleku a s odhaleným zarostlým zakrváceným zohaveným břichem visel vystavený.

Stála jako zkamenělá, dokud ji fenka nešťouchla do kolene. Podívala se dolů. Zašpiněná Bella vypadala šťastně, zjevně se jí ulevilo. Tedy, od něčeho si ulevila. Bobek dokonalého tvaru posadila přímo pod mrtvého.

Ilse přikývla.

„Jsi šikulka, Bello. Jdeme domů.“

2

Maria nemohla popadnout dech.

Přesně si uvědomovala, co bude následovat. Jestliže nevy-noří hlavu nad hladinu, její mozek a plíce brzy budou volat po kyslíku tak naléhavě, až se jí zmocní panika. Otevře pus, začne polykat vodu, což vyvolá záchvat kašle, a nakonec to skončí tím, že se vody naloká o to víc. Bude jen otázkou vte-řin, než ztratí vědomí. Minut, než se utopí.

Otevřela oči. Okamžitě ji v nich zaštípalo. Připadalo jí, že se před ní ve vodě vznáší otcova modrobílá oteklá tvář, proto zbrkle zamávala pažemi. Dotkla se něčeho tvrdého. Natáhla se po tom, párkrát máchla do prázdna, pak se toho opět do-tkla a tentokrát se toho pevně chytila.

Nahoru, Mario, nahoru.

Maria Justová se vynořila nad hladinu a lačně lapala po de-chu. Pevně svírala plnovous instruktora plavání.

„Au, hergot!“ zařval, chytil ji za zápěstí a pomáhal jí posta-vit se. „Stoupněte si! Hezky stůjte. Tady dosáhnete, rozumíte?“

Pokašlávající Maria přikývla a mokřýma rukama se sna-žila dostat chlorovanou vodu z očí. Styděla se.

Instruktor si otřel nos, podíval se na ruku a dvěma prsty si stiskl kořen nosu.

„Sakra, praštila jste mě tak, že mi z toho snad teče krev,“ vyčetl jí, což Mariu vyprovokovalo. Na webové stránce Tho-

mas Jæger totiž inzeroval, že naučí plavat kohokoli, a Maria ho od první chvíle varovala, že ona je beznadějný případ. Nebyla „kdokoli“. Srdce jí však stále nekontrolovatelně bušilo a ona neměla sílu zahajovat nový rok pátráním po dalším plaveckém instruktorovi, jenž by se ze začátku projevoval trpělivě, pak lehce podrážděně a nakonec odevzdaně. Lezlo to do peněz a bylo to příliš ponižující, a proto vztek překousla.

„Promiňte, já vážně nechtěla. Úplně jsem zapomněla, co jste mi radil.“

„Vždyt jsem vás držel. Jestli mi nevěříte, pak nevím, co mám...“ spustil, ale zarazil se. „Dobrá, raději pro dnešek skončíme. Jestli budu ještě chvíli krváčet do vody, bude se celý bazén muset vypustit. Znáte to, hygienické předpisy,“ dodal a ukázal na strop, jako by zmiňované předpisy přicházely shůry. Jednou rukou si pořád tiskl nos, mírně zakláněl hlavu a navzdory impozantní atletické postavě tak trochu připomínal raněné zvířátko.

„Jistě, dobře. Tak se uvidíme v pondělí, teda aspoň doufám. Ještě jednou se omlouvám,“ řekla Maria a malými krůčky se bokem sunula k okraji bazénu. Po skončení lekce se Thomas Jæger za ní a jejíma běháním vytrénovanými nohama obvykle mlsně díval. Z toho je po dnešku zřejmě dokonale vyléčený, pomyslela si Maria a ohlédla se přes rameno. Instruktor se přesunul na opačný konec bazénu do péče plavčice s mateřským pohledem a lékárníčkou.

Viděno z té lepší stránky, bylo to poprvé, co nějakého muže zastrašila fyzickým násilím. Většinou stačilo mň.

Až pod sprchou začal Marii tep klesat na normální úroveň. Zatracená práce. Slavnostně si slíbila, že rok 2020 bude rokem, kdy se naučí plavat. U jednátřicetileté, moderní, vysokoškolsky

vzdělané, sportovní a celkově schopné ženy, která dokonce vyrostla u Severního moře, bylo prostě trapné, že to neumí.

V hloubi duše doufala, že si instruktor Thomas nevezme dnešní ránu příliš osobně a neodmítne ji dál učit. V takovém případě by si býval zasloužil tvrdší úder.

Potlačila zachichotání, ale vzpomněla si na psycholožku, k níž docházela během studia na gymnáziu. Na všech jejich sezeních měla Birthe W. Poulsenová stejný běžový rolák a pokaždé jí věnovala tentýž nesouhlasný pohled. Tyhle Mariiny sarkastické poznámky označovala za *coping mechanism*. Soudila, že po nehodě Maria skrývá své skutečné emoce za bariérou ironie, kterou neprorazí ani ona sama, ani nikdo jiný.

Psycholožka měla bezesporu pravdu. Maria však tenkrát netušila, jaké jsou její „skutečné emoce“. A pořádně to neví ani dnes.

Dvacet vteřin se sprchovala studenou vodou, pak si kolem těla omotala osušku a šla ke skřínce v téměř liduprázdné šatně. Obstarožní plavecký areál s klenutým stropem milovala, ale prakticky stejnou měrou se bála bazénu. V roce 1930 tohle místo se vši pompou otevřeli premiér Stauning a král Kristián X. a tehdy to byl první veřejný bazén v Dánsku. Historička jako Maria si obdobná encyklopedická fakta pamatovala v podstatě automaticky. Když o vánočních svátcích hráli Trivial Pursuit, starší bratr Mads ji škádlivě nazval „studnicí zbytečných informací“. Maria jako obvykle suverénně vyhrála a souboj nakonec uzavřeli dobromyslným pošťuchováním.

„Dej Madsovi šanci!“ komandovala ji matka z pohovky.

„Takhle se to fakt nehraje!“ odpověděla Maria. Trochu našťavaně. Matka vždy nadržovala Madsovi. Madsovi, který zůstal doma na pobřeží, ve vesnici Thorup Strand. Madso-

vi, který se stal rybářem jako otec. Madsovi, který se oženil a pořídil si dvě rozkošné děti. Madsovi, který si postavil dům co by kamenem dohodil od jejich rodného hnízda a přiklusal pokaždé, když matka potřebovala. Mads nikdy neudělal nic špatně. Zato Maria...

Zadala kód u skříňky.

2-3-0-3. Dvacátého třetího března. Otcovy narozeniny.

Pokud by se na ni a její neexistující majetek nebo neexistující milostný život zaměřil hacker, měl by snadnou práci. Kód 2-3-0-3 používala skoro všude — u mobilního telefonu, na řetězu u kola, v knihovně a u zámku do půdní kóje. Dokonce si ho nastavila i na vstupních dveřích do Policejního muzea a přihlašovala se pod ním k pracovnímu počítači. Ano, v tomto ohledu se na stupnici naivity řadila mezi ty, kdo jako heslo používali „iloveu“, „1234“ nebo „password“. Moc dobře věděla, že se nemá všude používat stejné heslo, ale popravdě řečeno jí to bylo jedno.

23-03. Den, kdy se tatínek narodil, a den, kdy tatínek zemřel.

Jako první vylovila ze skříňky hodinky. No nazdar. Za deset minut půl deváté. Do muzea by v ideálním případě ráda dorazila nejpozději ve tři čtvrtě na devět, aby si stihla udělat kafe a vypadat dostatečně zaměstnaně, až přesně za pět minut devět přijde šéfová.

Tak fofrem spodní prádlo, džíny, ponožky. Maria si přenesla věci k vysoušeči napevno přichycenému ke zdi. Fungoval jako sušič rukou i fén a podle potřeby se jím dalo popojíždět nahoru nebo dolů. Najela přístrojem až nahoru, aby při pokusu o nanesení řasenky mohla pod teplým vzduchem i navzdory svým 177 centimetrům stát vzpřímeně. Riskantní strategie co se týče estetické stránky. Celkový dojem zhodnotila

na závěr v zrcadle. Naprosto podle očekávání účes připomínal vrabčí hnízdo. Záplavu nezkrotných kudrlin.

Od puberty jí lidé říkali, že je podobná tmavovlásce z filmu *Thelma a Louise*. Když byla mladší, přirovnání k osmdesátkové filmové brunetě se širokými lícními kostmi jí vadilo, ale dnes, po třicítce, se jí líbilo. Herečka Geena Davisová byla tak nějak svá, s čímž se dospělá Maria uměla docela dobře identifikovat.

Nazula si kotníkové boty, bundu zapnula halabala, seběhla ze schodů a nasedla na kolo. Na Trianglenu zabočila doprava a málem vjela do náruče policisty, který motocyklem zatarasil vjezd do Blegdamsvej.

Na chvíličku se naštvála, že asi dostane pokutu za jízdu bez světla, ale jen na ni mávl, aby odjela.

„Co se tam děje?“ zeptala se.

„Až ke Královské nemocnici je cesta uzavřená. Tudy neprojedete. Jestli potřebujete do Nørrebro, musíte to vzít kolem jezer.“

Ukázal směrem k takzvanému Malému trojúhelníku a centru města. Maria ho ignorovala, stoupla si na špičky a dívala se do Blegdamsvej. Opravdu, policejní auta a dodávky vyrovnané napříč ulicí jako mobilní bariéra. Za nimi se tyčilo pár bílých stanů, stál tam sanitní vůz s otevřenými zadními dveřmi a za zátarasem zahlédla několik osob v rouškách, rukavicích a modrých kombinézách. Hrstka profesionálních fotografů se vyzbrojila termoskami, teleobjektivy a schůdky.

Vypadalo to, jako by tam došlo k vraždě.

Ne že by Maria byla odbornicí. Tedy... vlastně byla. V Policejním muzeu strávila první dva roky a tři měsíce odpovídáním na rostoucí počet dotazů z médií. Její šéfová nebyla z tohoto vývoje nadšená, ale Mariina kamarádka novinářka jim vysvětlila, že přinejmenším část novinářů zbožňuje, když

se k seznamu odborníků připojí mladá, dobře se vyjadřující žena. Žen, které se do médií odvažovaly mluvit stejně sebestě a bez obalu jako mužští experti, byl trvalý nedostatek.

„Nemohla bych to prostě stříhnout skrz Fælledparken? Podívejte, za dvě a půl minuty musím být na náměstí Svatého Jana...“ zkusila to Maria.

Zdůraznila svůj západojutský přízvuk. Čistě statisticky existovala velká šance, že blondatý policista na motocyklu pochází z Jutska a nechá se okouzlit.

„Heleďte, slečinko, čemu jste nerozuměla? Tamhle máme mrtvýho chlapa, jasný? Objedte to,“ odpověděl pěkně po kodaňsku.

Na znamení omluvy zvedla Maria obě ruce, ústy naznačila slůvko „sorry“ a otočila kolo. Svižně šlapala do pedálů podél jezer, zahrnula doprava na Tagensvej a přemýšlela, jestli z tašky nevytáhnout mobilní telefon a neotevřít si webovou stránku deníku *Ekstra Bladet*. Bulvární noviny už určitě vědí, co se v Blegdamsvej stalo.

Měla však hodně naspěch. Blížila se devátá a dnes už naštvála dva muže. A jestli se ve své šéfové Bodil Toftové neplete, slízne si to potřetí, až za chvíli letos poprvé dorazí do práce.

Závratnou rychlostí vletěla do křižovatky Tagensvej a Blegdamsvej a příliš pozdě si všimla červené na semaforu a auta odbočujícího vpravo.

Mikael Dirk dupl na brzdu tak prudce, až se mu pás zařízl do prsou. Jako blesk z čistého nebe se před ním zjevila cyklistka a předjela ho zprava.

„Zatraceně,“ zanađával a sevřel volant. Přehlédl ji a to mu nebylo podobné. Pouze letmé zaregistrování kudrlin, které za ní vlály, mu zabránilo ji přejet. V denním hlášení by to nazvali „nehoda při odbočování vpravo“. Byla by to její vina, ale copak někdo někdy litoval řidiče, který srazil cyklistu?

Na protější straně ulice se žena zastavila a ohlédla se. Dívala se mu přímo do očí, tváře jí hořely, hlavu lehce nakloněnou a vlasy přehozené na jednu stranu. Nepůsobilo to provokativně, tvářila se spíš jako ztělesněná omluva. A vypadala úžasně, někdo kvůli ní určitě každý den s radostí vstává.

Ne, nebyl žádný důvod teď na ni začít rvát, v myšlenkách se koneckonců toulal jinde než příšernou ranní dopravní špičkou v Kodani.

Ranní hlášení bylo naprosto jasné:

„Pravděpodobně vražda v Blegdamsvej 27. Pachatel na svobodě. Myslete na vlastní bezpečnost.“

Povzdechl si. Rok 2020 sotva začal a už tu máme mord na ulici.

V noci spal mizerně a probudil se ve špatné náladě. Zdálo se mu o světlovlasém klučíkovi, vzpomínka zahalená steskem a černým svědomím. Zamýšlel dokonce zůstat v posteli,

ale pak zavolaal šéf z vražd, a když volá Carlsen, tak se člověk dostaví. Což bylo v podstatě víc než fér, protože pokud se nic nedělo, neměli pevný začátek pracovní doby. Na oddělení násilné trestné činnosti si každý mohl chodit do práce a z práce podle sebe, pokud plnil zadané úkoly a přišel hned, jakmile to případ vyžadoval.

Žena opět nasedla na kolo a šlapala směrem k náměstí Svatého Jana. Díval se za ní, dokud za ním nezačal netrpělivě troubit další vůz. Rozmrzele odbočil do Blegdamsvej a zadíval se doleva, kde se tyčila Královská nemocnice. V duchu se vrátil přesně o šest let zpět, tehdy se mu tam v druhém patře narodil syn. Počasí bylo stejné jako dnes: chladné, ležavé, neutěšené a pošmourné. Byl to jeden z jeho posledních opravdu šťastných dní.

Po porodu Karin spala dlouhé hodiny a on chodil po chodbách s novorozeným synem v náručí. Hector. Vzpomínal, jak na něho chlapeček zíral bez mrknutí oka, jako by se ujišťoval, že Mikael je na tohle všechno připravený. Muž na svém místě. Otec.

Tehdy se domníval, že připravený je. Hector byl přece jeho dítě! Byl Hectorovým otcem a Karininým manželem. Tenkrát.

Mikael se blížil ke skupince kolegů a spolupracovníků před budovou Červeného kříže. Zdálky slyšel, jak si povídají. Poznával většinu tváří, ale jménem si pamatoval jen pár z nich. Ty nejdůležitější. Nikdy neztrácel čas tím, že by si pokoušel zapamatovat jména, data narození nebo rodinný stav. Ani za mák ho to nezajímalo.

Uprostřed hloučku stál jeho nový parťák, Frederik Dahlin.

Krátce před koncem rokem si Niels Carlsen zavolaal Mikae-la k sobě a oznámil mu, že od začátku roku k sobě dostane

Frederika, protože jsou „jako nebe a dudy, a tím pádem budou tvořit perfektní dvojici“. Čert ví jak to myslel. Mikael si nemohl pomoci, ale vnímal to jako kritiku.

Skvěle vycházel s bývalým parťákem, vyšetřovatelem ze staré školy, který nemlel nesmysly, přežil bezpočet šéfů, ekonomické škrtky i měnící se utkvělé představy vedení o „novodobých vyšetřovacích metodách“. Pak mu ovšem zemřela manželka a k Mikaelovu překvapení s díky přijal pravděpodobně nejnudnější místo v provinčním policejním okrsku, aby žil poblíž vnoučat.

Mikael pozoroval svého nového kolegu. Carlsen mu řekl, že ten nový je „výjimečně zdatný v práci s daty“, čímž v podstatě řekl, že on tomu moc nerozumí. Mikael si představoval, že ho spárovali s bledým mladíkem s mastnými vlasy a tělem zdeformovaným hraním na počítači a také odporným zápachem z úst. Místo toho před ním stál šarmantní muž s tmavě hnědými kudrnami, usměvavýma očima a krásně bílými zuby.

Podle údajů z intranetu byl Frederik o tři roky mladší než Mikael, ale na druhou stranu byl o něco menší. Zaplatpánbůh. S trochou štěstí bude tenhle Frederik jen kometou, přelétavým ptáčkem, který se během šplhání po kariérním žebříčku zastavil na krátký, pomíjivý okamžik v oddělení vražd.

Povzdechl si a třemi dlouhými kroky došel až k Frederikovi.

„Nazdar,“ natáhl ruku k pozdravu. Frederik ji váhavě stiskl a zastrčil si mobil do kapsy modré zimní bundy.

„My se známe?“ zeptal se.

Mikael ruku stáhl. Vida, pán je pěkně arogantní. Teď už jen scházelo, aby byl i neschopný.

„Neznáme, ale šéf si myslí, že bychom měli. Pustíme se do práce?“ navrhl Mikael a stočil pohled k budově Červeného kříže.

Před pár lety zaregistroval, že dokončili přístavbu připomínající schodiště. Vypadala jako divácká tribuna a při hlubším zamyšlení člověk pochopil, proč se obešli bez oken. Z polohy u čtyřproudé Blegdamsvej a výhledu na oprýskaný supermarket Netto nemohl být nikdo nadšený.

Teď tady stál s novým partákem a vraždou, která očividně již vzbudila zájem médií. Na obou koncích uzavřené ulice postávali fotografové, novináři a přenosové vozy, na protějších balkonech se houfovali zvědavci s připravenými mobilními telefony. Ze vzduchu slyšel vrčení vrtulníku NEWS a v zátylku pocítil narůstající podráždění. Nebál se toho, že mu veřejnost kouká přes rameno. V podobných, ne-li horších situacích se ocitl už mnohokrát, když více než deset let pracoval na protidrogovém ve čtvrtích Nørrebro a Nordvest. Kolem případů drogových gangů se vždy motali novináři i místní velmi agresivní obyvatelé. Často jemu i kolegům bránili ve výkonu práce. Kolikrát ho obklopila celá rodina, kterou zajímalo, co se stalo a proč a kdy pustí jejich synáčka.

Šlo o něco jiného, nyní myslel hlavně na Karin. Pozná ho v televizi nebo na fotkách v novinách a Mikael věděl, že bude prskat kvůli tomu, že právě dnes pobíhá tady. Jako by Hector neexistoval. Jako by dnes jeho syn neslavil narozeniny. Copak si ale může vybírat? Vždyť mu kluka stejně nechce dávat.

Bílé pohotovostní stany se tiskly k přístavbě jako čtvercová stonožka a účinně chránily místo nálezu těla před povětrnostními vlivy. Mikael si všiml, že Frederik se postavil vedle něj a společně sledovali kriminalistické techniky v modrých jednorázových overalech, kteří rázně pochodovali ze stanu a do stanu.

„Neblázni, já si prve dělal srandu. Samozřejmě moc dobře vím, kdo jsi. Vždyť jsi na vraždách živoucí legenda.“ Frederik natáhl ruku. „Pojďme to zkusit znovu. Frederik Dahlin. Klidně mi tykej. Vykání vyžaduju od padouchů,“ usmál se.

Mikael mu stiskl ruku, úsměv neopětoval. Kývl směrem ke stanu, kde pořád ležel mrtvý. Nebo visel, jak ráno záhadně říkal do telefonu Carlsen. Zanedlouho k oběti pustí soudního lékaře a společně s ním nebo s ní budou vyšetřovatelé moct provést oficiální prohlídku těla.

„Na místě činu zásadně nežertuju,“ setřel ho.

Naproti jim šel Niels Carlsen. Šéf mordparty se dal snadno poznat díky barevným brýlím, které Mikael nikdy nekomentoval, pokud se tomu mohl vyhnout. V nažehleném obleku a vždy s perfektně zastřiženými bílými vlasy a udržovanými nehty šéf připomínal účetního. Pak to ovšem dorazil různobarevnými brýlemi, jako by byl obstarožní dáma, která se snaží zachovat iluzi mladistvé svěžesti.

Před pár lety Carlsen pracoval na oddělení hospodářské kriminality a zdálo se, že mu to chybí. Kolegové za jeho zády vtípkovali, že mu mrtví nedělají dobře. Byl však šéfem vražd, a proto ho na místo nálezu volali jako jednoho z prvních.

„Dobré ráno všem. Dirku, Dahline, výborně, už jste se našli! Připravte se, že v následujících dnech a týdnech se opravdu dobře poznáte. Máme tady ošklivý případ, a jak vidíte, vzbudili jsme už i zájem veřejnosti.“ Carlsen ukázal nahoru, kde na šedivé obloze jako hlučný kolibřík nehybně visel vrtulník zpravodajství. „A bude to horší, až budeme mít potvrzenou identifikaci našeho muže.“ Kývl k bílému stanu a pokračoval ve stručném seznamování s případem. „Brzy ráno, v 5.26, zavolala na linku 112 starší žena, která venčila psa. Oznámila, že její pes ji na mrtvého upozornil přibližně ve čtvrt na šest, ale protože si s sebou nevzala mobil, zavolala až po návratu domů. Mimochodem, ta dáma volala až poté, co psovi důkladně umyla a otřela tlapky,“ konstatoval Carlsen suše.

Mikael věděl, co to znamená. Existovalo riziko, že oznamovatelka zničila důležité stopy. Na srsti mohla utkvět pachatelova DNA, nějaké částice nebo něco, co by policii pomohlo k rychlému objasnění případu.

Carlsen vykládal dál: „Ještě dodala, že její pes se na místě činu vykadil. Doslova. Přímo pod mrtvým udělal bobek. To jen abyste věděli, kdo spáchal tenhle zločin.“

Mikael se pousmál. Typický Carlsen, použije výraz jako bobek. Slušňák, vždy tak korektní.

Frederik na sobě nedával nic znát. Upřeně hleděl na Carlse, jako by chtěl říct: Tak honem, už mluv k případu.

„Co se týká mrtvého... Inu, zřejmě se jedná o generálního tajemníka Červeného kříže Georga Schmidta. Určitě jste ho v médiích viděli,“ řekl Carlsen.

Jistě, Mikael ho párkrát zahlédl. Nadšený diskutér, vždycky všechno věděl nejlíp a byl nafoukaný. Očividně otravný týpek. Ale copak to stačí na vraždu?

„Zatím nemáme stoprocentní identifikaci, ale vypadá to na něho a v peněžence měl řidičák na své jméno, takže myslím, že to můžeme brát za potvrzené, ne? Doktor ze záchranky ho prohlásil za mrtvého, mám tady kopii zprávy. Zavola jsem na Ústav soudního lékařství, aby sem poslali toho, kdo dneska slouží. Mají to sem kousek, takže přijdou hned, jak technici potvrdí, že můžeme k tělu. S ničím jsme nehýbali, mrtvý tam pořád visí a nikdo nepůjde dovnitř, dokud to NKC nedovolí.“ Carlsen se odvolával na Národní forenzní středisko státní policie.

Dvakrát klikl na notebooku a na displeji spustil video. Frederik, Mikael a další vyšetřovatelé se shlukli kolem něj a mlčky sledovali nahrávku dlouhou dvě minuty a čtyřicet dva vteřin, na níž byl mrtvý natočen z různých úhlů. Video pořídila první hlídka na místě, která se zachovala naprosto správně a udělala přesně to, co by se mělo udělat pokaždé: zničit co nejméně, nafilmovat mrtvého a opustit místo jinudy, než kudy šel pachatel. Díky tomu mohli kriminalističtí technici posbírat nekontaminované, nenarušené stopy.

Na záznamu se objevil mrtvý a Frederik i Mikael zhluboka vydechli. Tělo viselo na zábradlí nad hlavním vchodem do Červeného kříže, hlavu svěšenou a paže roztažené. Jako kdyby se Georg Schmidt chystal vzlétnout nad Blegdamsvej, přes střechy domů nahoru do nebe. Teď už nikam nepoletí.

„Musíme zjistit, proč musel umřít — a proč zrovna takhle. Když to zjistíme, dovede nás to k pachateli,“ prohlásil Carlsen.

„Byly zahájeny všechny počáteční nezbytné fáze vyšetřování?“ ozval se Frederik.

„Pro začátek jsme začali prohledávat odpadkové koše. Uza-
vřeli jsme metro, abychom to tady mohli prozkoumat. První
hlídka už sepisuje informace o každém, kdo se dnes ráno po-
hyboval v blízkosti místa činu. Jde o oznamovatelku, záchra-
náře, lékaře a tak dál. Už máme i otisky bot od lidí, kteří byli
u mrtvého, a dva muži pročesávají okolí, aby zjistili, kde jsou
bezpečnostní kamery,“ odpověděl Carlsen.

V honbě za pachatelem se bezpečnostní kamery postup-
ně staly jednou z nejlepších zbraní. Mikael si vzpomněl na
dobu, kdy kamery nevisely pomalu na každém rohu ulice,
každém obchodě nebo každém úřadě. Tenkrát museli pro-
stě chodit dům od domu a vyptávat se. Na té staré dobré
policejní práci něco bylo. Zvonili u dveří, získávali si důvě-
ru lidí. Dnes se spousta nováčků v oboru až přehnaně za-
měřuje na vyšetřování založené na datech a elektronických
důkazech. Mikael často cítil, že si lépe rozumí se staršími
kolegy, ačkoli mu bylo jen třicet osm. Frederikovi bylo třicet
pět, jak se dočetl na intranetu, a podle Carlsena byl jedním
z těch mladých, které více než tradiční policejní práce osl-
ňují moderní vyšetřovací metody. Mikael si povzdechl. To-
hle bude hodně náročné.

Slova se opět ujal Frederik.

„Co telefonní aktivita v oblasti — požádali jste o výpis zá-
znamů z vysílače mobilní sítě? Kdy byly naposledy použity
jeho platební karty? Zajistil někdo jeho počítač, iPad a tak,
abychom je mohli prozkoumat?“

Carlsen se na Frederika podíval. „Ty jsi samá otázka, co?
Myslel jsem, že přesně o tyhle záležitosti se postaráš právě ty,
ale prozradím ti, že jsme zajistili černé Volvo V90, které par-
kuje před budovou. Patří generálnímu tajemníkovi.“

Mikael zadupal. Mrznul, přestože si oblékl předepsa-
nou uniformu s tmavě modrým svetrem, vlněným tíllem

a dlouhými spodky. Věděl, že až se pustí do práce, zahřeje se. Jakmile mu dovolí začít, nic ho nezastaví. Ani hlad, žízeň, únava nebo chlad. Tohle čekání ovšem nesnášel.

„Dnes mám důležitou schůzku u zpravodajců,“ řekl Carl-
sen a podíval se na Mikaela. „Od téhle chvíle to přebíráš,
ano?“ Vrazil mu do ruky štos papírů s průběžnými informa-
cemi k případu a odešel, aniž počkal na odpověď. Mikael se
za ním zahleděl a ústy naznačil „díky“. Bělovlasý šéf si to
rázoval pryč a svižně podlezl červeno-bílou pásku ohrani-
čující místo činu.

Mikael Dirk byl právě jmenován hlavním vyšetřovatelem.

5

Profesor Andreas Juul, soudní lékař, pozdravil Carlsena a protáhl se i s kufříkem pod páskou. Hlídkujícímu strážníkovi ukázal legitimaci, ale jakmile viděl, že k Mikaelovi spěchá psovod s policejním psem, aby podal hlášení, zdvořile se zastavil opodál.

Psovod dokončil „stopování“. Doufali, že objeví, kudy pachatel zmizel, ovšem v rušné kodaňské čtvrti s největším fotbalovým stadionem v zemi a nedalekou stanicí metra to byl těžký, ne-li nemožný úkol.

„Copak pro mě dneska máš?“ zeptal se soudní lékař, když došel k Mikaelovi. Jeho hlas zněl hluboce a chraplavě.

„Muže středního věku, pravděpodobně generálního tajemníka Červeného kříže.“

Koutkem oka spatřil, jak Frederik sklonil hlavu a upřeně zírá do mobilního telefonu.

Co je proboha důležitějšího ve chvíli, kdy na místo nálezu dorazil soudní lékař? Mikael si odkašlal, Frederik se zatvářil omluvně a strčil mobil do kapsy.

„A dneska se štěstí usmálo na vás, co?“ podotkl Juul suše. „Jdeme na to?“

Za ohledání těla zodpovídali Frederik, Mikael a právě Andreas Juul. Mlčky se nasoukali do modrých mundúrů, nasadili si roušky, natáhli rukavice, sítku na vlasy a návleky na boty. Pak jeden za druhým vykročili po metr široké, papírem vyložené stezce, kterou jim na schodech vytyčili kriminalističtí

technici. Případné stopy pod papírovou stezkou už byly zajištěny, a proto je technici mohli k tělu pustit.

Generální tajemník k nim visel zády, na temeni mu začínala prosvítat pleška. Zřejmě byl o kousek menší než průměrný Dán. Možná právě proto se tolik snažil intelektuálně prosazovat v debatách, napadlo Mikaela. Na druhou stranu byl mrtvý muž poměrně silný. Ne přímo obézní, ale z červeného vína a dobrého jídla si vypěstoval solidní břicho a dělala se mu dvojitá brada. Pachatel musel využít dost velkou fyzickou sílu a gravitaci, aby dokázal zinscenovat tuhle... jak to jen nazvat? Biblickou popravu?

Soudní lékař Juul sáhl rukama v rukavicích na tělo, načež se opět vrátil po papírové stezce a zašel pod mrtvého, kam technici postavili štafle. Vylezl na ně, pečlivě si mrtvého prohlédl, pak mu změřil teplotu a prozkoumal rány na břicho a krku. Mikael a Frederik ho nechali pár minut nerušeně pracovat.

„Ano, rigor už nastoupil,“ konstatoval Juul, když tělo ohmatával na různých místech. Rigor mortis je jedním z mnoha ukazatelů, které soudní lékaři používají k stanovení doby smrti. „Řezy v břišní stěně jsou přibližně půl centimetru hluboké. Tipuju, že ztratil asi tak padesát mililitrů krve, ačkoli to vypadá na mnohem víc. Jedná se o povrchové řezné rány, nepronikly do dutiny břišní. Jinak by totiž střeva pronikla břišními svaly, kůží, podkožní tkání a tukovou vrstvou,“ vykládal Juul a ukazoval na Schmidtovo zakrvácené břicho.

„Jako že by visela ven?“ Při té představě Frederik jen stěží skrýval znechucení.

„Přesně.“ Juul seskočil ze štaflí se sportovní elegancí, jaká si u padesátníka zasloužila obdiv.

„Jak dlouho je mrtvý?“ zeptal se Mikael.

„No, kdy ho naposledy viděli živého?“

„Pokud je to ten, kdo si myslíme, tak manželka uvedla,

že s ním mluvila včera večer v půl sedmé. Zatím zjišťujeme, jestli ho někdo neviděl i později,“ odpověděl Mikael poté, co se podíval do papírů od Carlsena.

„Jasně, pak tedy zemřel mezi půl sedmou večer a pátou ráno, kdy ho našli,“ zlomyslně se zachechtal Juul. „Dobrá, mrkneme se na to. Naměřil jsem mu dvacet osm stupňů. Teplota vzduchu se v noci držela na dvou stupních, takže předběžný odhad je někde mezi jednou v noci a dobou krátce předtím, než byl nalezen. V téhle zimě se to dá těžko říct s jistotou. Za normálních okolností tělesná teplota klesá o jeden stupeň za hodinu, ale to je pouze základní pravidlo. Mohli ho zchladit ještě před smrtí, a proto časový interval berte s velkou rezervou.“

Andreas Juul vytáhl diktafon a monotónním hlasem začal namlouvat zprávu: „Mrtvý je přivázán k zábradlí nylonovým lanem a každá paže je připevněná plastovou páskou. Kolem krku má kravatu a zde jsou jasně patrné livores. Některé livores se očividně přesunuly, jiné se zdají být stacionární. Vzhledem ke krvi nalezené pod mrtvým se místo nálezu dá považovat i za místo činu.“

Juul se odmlčel. Mikael věděl, že má mlčet, dokud soudní lékař nenamluví všechny poznatky na diktafon, aby na něco nezapomněl, ale nedokázal dál držet trpělivost na uzdě. Ohledání těla zažil už mnohokrát a věděl, že „livores“ znamená posmrtné skvrny.

„Na co umřel?“ zeptal se. „Jak byl zavražděn?“

Bylo načase, aby soudní lékař přišel s něčím, co na první pohled nevidí student prvního ročníku policejní akademie.

Juul vypnul diktafon.

„K tomu se zatím nechci vyjadřovat. Nechte mě ho převézt na pitevnu, ozvu se vám. Buď ty, nebo tvůj parták se klidně stavte, až ho budu mít na stole,“ řekl.

„Dělo se v Østerbro včera něco zvláštního?“ zeptal se Frederik, když společně s Mikaelem znovu mrzl venku na ulici.

„Co vím, tak v Parkenu byl koncert. Jakási metalová skupina. Uvidíme, jestli se nám povede najít nějaké svědky. Když si to vezmu na triko, postaráš se o ty věci, co o nich mluvil Carlsen? Záznamy z vysílače, platební karty, zajištění Schmidtova počítače, zdejší bezpečnostní kamery?“

Mikael odešel, aniž počkal na odpověď. Bylo důležité dát hned od začátku najevo, kdo z nich dvou vyšetřování vede — bez ohledu na to, že jsou partáci. Ohlédl se na nového kolegu a zjistil, že Frederik píše esemesku. Zase.

Přemýšlel, jestli Frederik Dahlin, který neustále komunikuje po mobilu, vůbec chápe závažnost situace. Ne proto, že obětí byl Georg Schmidt, to ne, myslel tím závažnost případů vražd všeobecně.

Od chvíle, kdy Mikael nastoupil na oddělení násilné trestné činnosti — běžně označované jako „entéčko“ — mu kromě práce nezbývaly duševní síly na nic moc jiného. Každá z jednotlivých sekcí oddělení se zabývala něčím z toho nejhoršího, co jeden člověk může udělat druhému: násilím, znásilněními, žhářstvím, loupežemi, obchodem se ženami, zneužíváním dětí — a vraždami, pochopitelně. Vzít život jiné osobě, to byl a je nezvratný zločin a bezpečnost v Dánsku závisí na tom, že lidé jako Frederik a Mikael dělají maximum. Hlavně v prvních, rozhodujících dnech. Bůhví jestli to tenhle Dahlin, tenhle zázračný chlapec se zuby jako perličky, pochopil?

Došel ke dvěma zkušeným vyšetřovatelům. S hnědými papírovými kelímky s horkou kávou v ruce postávali u dodávky. Najednou přiběhl policejní asistent s výrazem plným očekávání.

„Musíme vytěžit všechny, kteří bydlí v domech kolem místa činu. Někdo musel něco vidět nebo slyšet. Kdo tudy projíždí v noci? Taxikáři, pečovatelé, roznašeči novin?“

Hned si získal plnou pozornost všech tří kolegů. „Vytěžit“ byl výraz z policejního žargonu a znamenalo to pěkně postaru rozhodit sítě. Jít ode dveří ke dveřím a každého z okolí místa činu se zeptat, co viděl a slyšel. Už se muselo začít něco dít, vyšetřovatelé cítili, že příliš dlouho čekali na dokončení ohledání těla.

„Navrhuju, že se rozdělíme, abychom jich v nejkratší možné době stihli co nejvíc,“ pokračoval Mikael a požádal ty dva vyšetřovatele, aby se pustili do činžovních domů na samotném Trianglenu, zatímco on s asistentem se vydají do budov přímo naproti místu činu.

V přízemí domu proti Červenému kříži se nacházel supermarket Netto, v němž by se to za normálního dne zákazníci jen hemžilo. Teď ho kvůli vyšetřování nechali zavřít, do okolí Červeného kříže směli přijít nebo odtud odejít pouze zdejší obyvatelé a i oni museli jít cestičkou podél domovních zdí.

Mikael zaklonil hlavu a prohlédl si nezvykle vysokou cihlovou budovu. Jedno, dvě, tři... Počítal poschodí. Dvakrát, aby si byl jistý. Budova měla nad supermarketem osm pater se spoustou obyvatel.

„Začneme úplně nahoře,“ oznámil asistentovi, který mlčky přikývl. Než přešli ulici, znovu se podíval nahoru. V posledním patře, v bytě úplně napravo, kdosi nehybně stál a sledoval je. Jakmile Mikael instinktivně zvedl ruku na pozdrav, postava od okna rychle odstoupila a stáhla žaluzie.

S ním — nebo s ní — si musejí promluvit. Okamžitě.

Za Mariou Justovou zapadly těžké vchodové dveře. Snažila se zklidnit bušení srdce. Do práce jela jako šílená, dokonce tak riskantně, že ji na velké křižovatce u Královské nemocnice málem srazilo auto odbočující vpravo.

Z bezpečí protější strany křižovatky se po zahýbajícím voze ohlédla. Zachytila řidičův pohled a čekala, že jí ukáže vztyčený prostředník. Nebo že za čelním sklem spatří ústa chrlící směrem k ní neslyšné kletby a nadávky. Muž se na ni však jen podíval vážnýma očima. Díval se na ni tři čtyři dlouhé vteřiny. Ne rozzlobeně, spíš smutně a starostlivě, což v ní vyvolalo černé svědomí.

Do háje, to je zase ráno.

Chvíli naslouchala starému domu. Policejní muzeum sídlilo v ulici Fælledvej ve středu čtvrti Nørrebro v budově, kde se až do roku 1977 nacházela kodaňská policejní stanice 6. Před deseti lety dostala očouzená budova novou fasádu a láskyplné rekonstrukce se dostalo také interiéru s původními dveřmi a litými podlahami. Maria milovala ten dunivý zvuk, když návštěvníci muzea stoupali po bytelném kamenném schodišti. Člověk si uměl lehce představit, jak vyděšený musel před sto lety takový zlodějíček nebo podvodník být, jakmile za ním s vrzáním, lezoucím až do morku kostí, zaklaply dveře na svobodu.

Maria nakoukla do recepcce. Jak předpokládala, Pelle tam nebyl. Špekoun Pelle, jak studentovi na brigádě za jeho zády říkala Bodil, blaženě ignorující jakoukoli politickou korektnost. Pelle pracoval jen v úterý, ve čtvrtek a v neděli, kdy bylo muzeum otevřené pro veřejnost.

Ujistila se, že alarm je vypnutý, a vydala se po schodech do té části, která většinu návštěvníků zajímala nejvíc, tedy do patra se skutečnými kriminálními případy včetně dětem nepřístupné „sekce vražd“.

Zaměstnání v muzeu pro ni nebylo vysněnou prací. Tedy vlastně svým způsobem ano. Neboť když jí Bodil dovolila, aby se ponořila do osudných vyprávění, Maria se cítila téměř šťastně. O zvláště ohavných zločinech, které muzeum zařadilo do expozice, lidé často říkali, že postrádají smysl. Mariinou prací historičky však bylo právě smysl najít. Na vraždách, násilí, zneužívání, teroristických útocích a podobných zločinech nebylo samozřejmě nic polehčujícího ani odpustitelného. Nicméně pachatel nebo pachatelka obvykle měli ke spáchání zločinu pádný důvod a pro Mariu bylo důležité, aby se pokusila tuhle jejich logiku pochopit. Ne omluvit, ale pochopit.

Někdy se jí zdálo, že její práce je jako čist detektivní román odzadu. Ve většině případů znala pachatele od začátku. Jejím úkolem bylo následně objasnit, proč pachatel jednal tak, jak jednal, v jakých kruzích se pohyboval a co jeho nebo její čin znamenal do budoucna.

V historických zločinech se skrývalo množství informací o tom, jak se Dánsko a život Dánů vyvíjely v průběhu času. V dobách před takzvanou společností blahobytu panovala sociální nouze, jež vedla k celé řadě zločinů. V moderním Dánsku dohnaly člověka na samou mez a za ni spíš žárlivost, ztráta cti, moc, chamtivost a pomsta. A Maria přesně v tomhle

bádání spatřovala smysl. Teprve když člověk skutečně pochopí racionalitu zločince, může doufat, že zabrání opakování historie.

Nahoře na schodišti zabočila doleva a odemkla si dveře s cedulkou *Vstup zakázán*, které vedly ke zdejšímu kancelářím.

Jakmile se o pár vteřin později dostala do své kanceláře a svlékla si kabát, vydechla si. Po Bodil ani vidu, ani slechu, pokárání zažehnáno. Teď jen zbývalo pustit se do práce.

U psacího stolu se zarazila. Někdo tady byl. Její oblíbený hrnek na kávu — růžový keramický, ruční výroba — trůnil na okenním parapetu. Byla si jistá, že když před nějakými dvěma týdny odcházela na vánoční volno, postavila ho na pár složek případů ze sklepa. Najednou stál jinde a složky zmizely.

Maria našťavaně nadzvedla několik hromádek papírů, ale složky nikde. Někdo je odnesl. Uklízečka těžko. Nemohlo jít ani o vloupání, protože pro normálního zloděje tady nic cenného nebylo. Dokonce ani v rušný návštěvnický den se v budově velká hotovost nenastrádala a vystavené střelné zbraně byly zaslepené. Ne, musel sem zajít někdo z kolegů, možná dokonce Bodil Toftová, ale snad se to vysvětlí.

Pokud měl některý případ zvláštní význam pro budoucnost, předával se po vyřešení do Policejního muzea. Předměty s ním související skončily v muzejním sklepení.

Neobjasněné případy se archivovaly na policejním ředitelství, dokud dozorující advokát příslušného oddělení neusoudil, že případ je natolik starý, že pachatel buď zemřel, nebo uprchl, anebo že nemá smysl na něj plýtvat dalšími veřejnými prostředky. I tyto kauzy se předávaly Policejnímu muzeu. Některé složky a archivní krabice obsahovaly jedinečné a nenahraditelné materiály z historie dánské policie: třeba origi-

nální fotografie místa činu a zavražděného, zajištěné stopy nebo poslední známky ze života obětí, jimž se v několika případech nikdy nedostalo spravedlnosti. Z pohledu historika by ztráta takových věcí znamenala katastrofu.

Vyšla na chodbu a vykročila k šéfčině kanceláři. Ohledně zmizelých složek ji klidně bude konfrontovat hned po ránu. Uvnitř se svítilo, dveře byly pootevřené. Maria opatrně zaklepala, ale vtom z kanceláře uslyšela vzlykání. Otevřela dveře dokořán.

„Bodil?“ Jen těžko v hlase skrývala nevěřičnost. Poprvé v životě viděla svou šéfovou plakat. Když se nad tím zamyslela, napadlo ji, že u ní vlastně nikdy neviděla projev jakýchkoli citů. Žádného nadšení, chuti do života a už vůbec ne smutku. Jediné stavy mysli, jaké Bodil dávala najevo, byly podráždění, zklamání a skepse. Ty ovšem ovládala mistrně.

„Ach, Mario, to jste vy? Omlouvám se, že tady brečím jako želva. Dnes jsem úplně rozhozená. Už jste to slyšela, že?“

Maria váhavě zavrtěla hlavou.

„Georg je mrtvý. Našli ho dnes ráno. Věřila byste tomu? Prý ho zavraždili a jako strašáka pověsili před Červeným křížem. Na Trianglenu!“

Posledními čtyřmi slovy se Bodil v pláči málem zalkla a Maria instinktivně přistoupila o pár kroků blíž.

„Myslíte Georga Schmidta? Jako generálního tajemníka?“ zeptala se překvapeně. Málem vyhrkla „Kecáš!“, ale včas se zarazila. Bodil by teď takový výraz sotva ocenila.

Vždyť to bylo šílené. Uvědomila si, že právě projela kolem místa činu, o němž Bodil mluvila. Domnívala se, že tam členové gangu opět pustošili kodaňské ulice, ale jestliže došlo k vraždě šéfa Červeného kříže, posouvá to událost do úplně jiné ligy. Od chvíle, kdy před deseti dvanácti lety Schmidt nastoupil do funkce generálního tajemníka,

stal se veřejně známou osobností a významným účastníkem politických debat. Jestli se ukáže, že vražda měla politický motiv, rozhodně se zapíše do dánské historie.

„Ano, právě toho Georga. Byl to tak příjemný muž. Vůbec nechápu, kdo by mu mohl chtít ublížit. Panebože, chuděra Suzanne,“ škytala Bodil.

Maria si tipla, že Suzanne asi bude Schmidtova manželka, a soucitně přikývla. Na okamžik se pozastavila nad Bodilíným vztahem ke Schmidtovi, poněvadž bylo zvláštní, že v notoricky klidné šéfce vyvolalo jeho úmrtí takový pláč. A musela si přiznat, že její pohnutí tak úplně nesdílí. Jako ředitelka tohoto muzea Bodil přece musí lépe než kdokoli jiný vědět, že život je málokdy spravedlivý a k vraždám prostě dochází. Dánsko možná je spořádanou zemí, ale i tady bývají holčičky čas od času znásilňovány, dospělí chlapi umláceni kladivem kvůli banální hádce o pár drobných nebo matky malých dětí pobodány nožem kvůli triviálním neshodám. Není to ani spravedlivé, ani pochopitelné nebo přiměřené. Ale stává se to.

Na druhou stranu člověk musel při sledování debaty postupovat hodně selektivně, aby neviděl, že generální tajemník postupem času naštvál spoustu lidí. Červenému kříži a jeho mezinárodní pomoci civilistům v oblastech katastrof a během ozbrojených konfliktů se pochopitelně nedala upřít dobrá vůle, ale Schmidt pojímal roli generálního tajemníka mimořádně sebestředně.

Před několika roky vydal paměti s poněkud kuriózním názvem: *Kanárek v uhelném dole — mé vzpomínky*. Podle většiny recenzentů šlo spíš o publikaci, v níž byly provokace zabalené do anekdot ze Schmidtova přesně šedesátiletého života. Pravda, kniha popisovala, jak jeho židovští rodiče přežili během dospívání holokaust a později kvůli

antisemitské šikaně utekli z východní Evropy. V šedesátých letech se dostali do Dánska se dvěma kufry a malým synkem a v tehdejším pohostinném Dánsku se jim podařilo vybudovat dobrý život. Časem se však podle Schmidta opět vynořili duchové minulosti. Židé v Dánsku znovu zažívali antisemitismus a nepřátelství vůči nim bylo značné. Dávali ho najevo jak fundamentalističtí muslimové, tak rostoucí skupina dánských pravicových extremistů, kteří se nechali inspirovat samozvanými ideology na YouTube a podezřelé internetové stránky vdechovaly život nacistickému myšlení.

Neonacisté, *bílá síla* nebo jak si to říkali, nenáviděli Židy z principu, ale v posledních letech klasický antisemitismus ovlivnila konspirační teorie, že za probíhající téměř deseti-letou muslimskou imigrací do Evropy stojí sami Židé. Židovský plán masové imigrace si údajně klade za cíl destabilizovat západní společnost, aby židovská elita mohla převzít vládu nad světem.

Schmidt měl nepochybně z velké části pravdu. Jednou zprávou za druhou zdokumentoval rostoucí antisemitismus a počet pravicových extremistických útoků v Evropě narůstal. Přesto se mu v knize podařilo urazit zástupce prakticky všech skupin v Dánsku. Muslimská komunita i pravicové křídlo se cítily být knihou očerněny. Celá řada politiků, debatérů a příslušníků početné střední třídy, které Schmidt obvinil, že se antisemitismu dostatečně nepostavili, to vnímala jako zákeřný útok. Byla zde i velká skupina intelektuálů, kteří se domnívali, že ředitel obvykle politicky neutrálního Červeného kříže by se měl, řečeno hezky na rovinu, soustředit na balení humanitárních balíčků a jinak držet klapáčku.

Problémem bylo asi především tajemníkově vystupování.

Proti Georgu Schmidtovi hrála jeho vlastní osobnost, myslela si Maria. V televizních debatách často poučoval a tvářil

se netrpělivě. Vyzařovala z něho určitá nadutost, kterou ona a zřejmě i mnoho dalších žen považovaly za naprosto nesnesitelnou. Byl to ten typ člověka, který při argumentování protistrany obrací oči v sloup. Zvláště vůči mladším ženám inklinoval k používání povýšeného tónu. Maria ho sledovala na Twitteru, kde si vyrovnával účty se všemi, předsedou vlády počínaje a zcela nedůležitými jedinci konče. Psal rozhořčeně a tvrdě. A nezdálo se, že mu dostalo stejně drsné odpovědi. Ona sama každopádně viděla několik replik, které se blížily nedovolenému vyhrožování. Šlo o hlášky jako „zasloužíš ustřelit palici“, „snad šlápneš na bombu, až zase pojedíš na Blízký východ“ nebo „tebe zplynujeme jako prvního“.

Maria nikdy nepochopila, proč Schmidt tráví tolik času na sociálních sítích, když se do něho lidé tak navážejí. Vzpomněla si, že v prosinci ho viděla v zábavním televizním pořadu, kde vyprávěl o vánoční sbírce pro syrské uprchlíky v Libanonu. Vypadal unaveně. Unaveně, smutně a starší, než kolik mu bylo.

Tehdy poprvé k němu pocítila jisté sympatie. A teď je po smrti.

„Já si prostě vezmu na zbytek dne náhradní volno,“ povzdechla si Bodil z kancelářské židle a přerušila Mariiny úvahy. „Georg byl můj spolužák z gymnázia. Můj nejstarší kamarád. Nemyslí mi to. Bolí mě hlava.“

„To se rozumí samo sebou, jistě. Postarám se, aby tady všechno klapalo,“ odpověděla Maria. Možná až příliš nadšeně.

„Počítám, že zítra určitě přijdu. Já jsem ještě neumřela,“ prohlásila ředitelka muzea a přes brýle na ni přísně pohlédla. Stará dobrá Bodil byla zpět.

„Je mi vašeho přítele líto.“ Maria se chystala k odchodu, ale vtom si uvědomila, proč sem vlastně šla. „Bodil, omlouvám se, že vás tím teď otravuju, ale těsně před Vánoci jsem

si pro svou výstavu přinesla z archivu hromádku složek. Nebyla jste náhodou...“

Starší žena mávla rukou. „Ach, no, leží tamhle.“ Bodil vstala, vyhodila promáčený papírový kapesník do koše a šla k malému posezení v rohu. Z konferenčního stolku zvedla komínek modrých archivních složek a vrazila je Marii do náručí.

„Vůbec jsem je nemohla najít, hotové martyrium. Půl dopoledne jsem je hledala ve sklepech, než mi došlo, že jste si je asi vzala nahoru. Nezapomínejte dole zapisovat, které záznaky si odnášíte,“ řekla a do hlasu přidala extra dávku kyselosti, která Marii připomněla matku: „No, myslím, že máte jistě velmi napilno, pokud máte mít tu výstavu do Velikonoc připravenou.“

„Ano, to mám...“ spustila Maria, ale šéfová ji znovu přerušila.

„Víte, navštívil mě jeden VIP, který se o neobjasněné případy velmi zajímal. Stavil se tady mezi Vánoci a Novým rokem.“

Bodil mívala ve zvyku označovat některé návštěvníky — mohlo jít o lidi z Kulturní agentury nebo městského úřadu, auditora, politiky, zástupce Svazu policejní historie nebo zahraniční muzejníky — za VIP, *Very Important Persons* neboli velmi důležité osoby. Maria se postupem času naučila, že „vipky“ jsou Bodilovým kódem pro jednání, o která se ředitelka muzea chce postarat osobně.

Byla pěkná otrava, že se Maria nemohla podílet na plánování akcí v muzeu nebo rozpočtech, ale tuhle bitvu bude muset vybojovat jindy. Přitiskla si znovunalezené archivní složky k hrudi a naposledy se obrátila k šéfově.

„Ještě jednou přijměte mou upřímnou soustrast,“ kondolovala, ale Bodil už ji nevnímala.

Maria se vrátila do své kanceláře, otevřela počítač a zadala heslo. 2-3-0-3, samozřejmě. Na prvním zpravodajském webu, který otevřela, byl hned nahoře příběh o generálním tajemníkovi. Velká písmena a archivní fotografie ve žlutém rámečku *Mimořádné zprávy* potvrzovaly, co jí Bodil před chvílí oznámila.

Na snímku byl Georg Schmidt ve smokingu a s kameným výrazem ve tváři. Vyfotili ho ani ne před týdnem, při příchodu na novoroční ceremonii u královského dvora. Velká písmena křičela do světa prozatím největší letošní novinu:

ZAVRAŽDĚN!

Mikael zazvonil na domovní zvonky v čísle 118 na Blegdamsvej. Mráz ho štípal do prstů. Na podlouhlých tlačítkách se běžná jména Hansen a Jensen střídala se jmény znějícími exotičtěji. Mikaela zajímala především horní řada, byty v podkroví. Místo, odkud ho před pár okamžiky někdo pozoroval.

Nějaký obyvatel z druhého patra je pustil dovnitř a Mikael požádal asistenta, aby se začal vyptávat odzdoa. Výtah vypadal lákavě, ale on se vydal po schodišti a schody bral po dvou. Když dorazil nahoru, funěl jako lokomotiva. Pocit, že mu plíce vyskočí hrdlem, mu připomněl, že až se počasí zlepší, musí znovu začít běhat. Zimní tma ho depresí zalehla jako peřina. A zřejmě i celý svět.

Na pavlači posledního patra uviděl sedmery dveře. Bylo pondělí, pro mnoho Dánů první pracovní den po téměř dvoutýdenním vánočním volnu, a proto zapochyboval, jestli vůbec někdo bude doma. Většina z Mikaelových známých si vzala od jednadvacátého prosince až do včerejška, tedy do neděle pátého ledna, volno. Podíval se na hodinky, breitlingy, dárek k Vánocům i narozeninám, který si dal sám.

V prvních dvou bytech nebyl nikdo doma. Do poštovního otvoru ve dveřích hodil předtištěnou vizitku s nápisem *Rádi bychom s vámi mluvili, policie. Prosím, kontaktujte nás.* Uspěl ve třetím bytě, ale Anne-Mette Hennigsenová, která zde bydlela, spala od devíti večer až doted.

„Od silvestra mám chřipku, jsem úplně hotová,“ zamumlala ospale a pozvala Mikaela dál.

„Ne, děkuju, ale zavolejte nám, kdybyste si na něco vzpomněla,“ slyšel se říkat. Formulace, kterou za ta léta použil tisíckrát.

Další dveře byly zavřené a zamčené, určitě nějaký zaměstnaný nájemník, který musel v pošmourném ránu vylézt z teplé postele. Mikael už dlouho dovolenou neměl. Tak nějak nevěděl, co si s delším volnem počít, a už vůbec ne o Vánocích, které všichni trávili s rodinami. Víceméně dobrovolně si vzal nudné služby mezi Štědrým dnem a Novým rokem. Období, kdy v noci docházelo k ostrým domácím hádkám a násilnostem, zatímco ve dne přicházela hlášení o nezvaných hostech nebo příbuzných, kteří se odebrali na onen svět. Ne všechno patřilo na oddělení násilné trestné činnosti, ale něco jim přece jen připadlo.

Obyčejný pracovní den byl v mnoha ohledech nejlepší.

„Mám rád všední den.“ Cestou k dalším dveřím si Mikael mumlal úvodní slova známé básně Dana Turèlla.

Na dveřích visel světelný řetěz s různobarevnými žárovkami a nerovnoměrně blikal jako srdce umírajícího. Na poštovním otvoru nebylo žádné jméno, na dveřích žádný zvoněk, a proto zabušil pěstí. Málokdy křičel „Tady policie!“, lidi to zbytečně vyděsí. Stačí, když dotyčnému řekne, kdo je, až se dveře otevrou, a proto mlčky čekal a vteřiny ubíhaly. Zadupal, aby se mu v prstech na nohou rozproudila krev, a přitom náhodou odsunul rohožku před dveřmi, pod níž se objevil lesklý klíč.

Přemýšlel, jestli si máodemknout. Během výcviku si jednoho dne zjednal přístup do sklepního bytu, kde se podle tipu od občana skrývala ukradená jízdní kola. Tip na hou-

by. Našel pouze jeden bicykl — a ten tam naprosto legálně patřil. Zato měl následně velké problémy s policejním ředitelem. Tohle však byla naprosto jiná situace. Zemřel muž — uškrcený, ukřižovaný a zohavený — a vrah je na svobodě.

Ohnul se, sebral ledový klíč a narovnával se právě ve chvíli, kdy se dveře rozletěly. Doširoka je otevřela žena v růžovém kimonu. Podívala se na předkloněného Mikaela a klíč v jeho ruce.

„Promiňte, myslel jsem, že nikdo není doma,“ zadrmolil a nemotorně se napřímil.

„Aha.“ V napůl rozhaleném kimonu jí byla vidět prohlubeň mezi bujnými řadry.

„Jmenuju se Mikael Dirk. Jsem od policie a vyšetřuju vraždu. Můžu jít na chvíli dál?“

Otázka visela ve vzduchu, dokud žena neustoupila stranou.

„Samozřejmě.“

Byt nebyl tak velký, jak by se u podkrovního bytu v centru Østerbro čekalo. Přibližně padesát metrů čtverečních, všechno lehce ušmudlané, na zemi a po nábytku poházené hromádky oblečení. Až na impozantní televizi na zadní stěně byly zdi holé.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se ženy, která začala překotně poklízet.

„Amalie.“

„Příjmením?“

„Skyttová. Amalie Skyttová. Bydlím tady s přítelem. Ještě spí.“

Nabídla mu, aby se posadil na sedací soupravu u okna. Rychle se podíval ven. Budova Červeného kříže stála přímo naproti.

„Kde jste byla včera večer a v noci?“

Amalie na něho znepokojeně pohlédla.

„Proč?“

„Víte, co se v noci stalo u Červeného kříže?“ zeptal se a sedl si.

Studovala jeho tvář. Jako dítě, které se snaží rozluštit náladu nevyzpytatelného otce.

„No, teda... Viděla jsem to v telce, ale sama jsem si ničeho nevšimla. Zrovna jsem vstala. V jednu v noci jsem se vrátila z večerní směny. Carsten dorazil chvíli po mně. Je zámečník a dělá u nonstop pohotovosti na Amageru.“

Odpovídala lehce nejistě. Amalie, kterou odhadl na zralou třicátnici, působila poměrně důvěryhodně, ale zároveň jako někdo, kdo raz dva spadne do problémů. Naivka, která ve svém stále ještě mladém životě přehnaně věřila špatným mužům, a nepoučila se z toho. Za každou cenu se chtěla zavděčit, vycítil to z ní. Bylo to znát ze způsobu, jakým v jeho obličejí pátrala po správné odpovědi. Žena, která tolik toužila být milována, až ztratila jakýkoli cit pro stanovení vlastních hranic nebo pro to, jak ji druzí zneužívají. Pravděpodobně pozbyla veškerou sebeúctu, nebyla dost vzdělaná na to, aby se postavila na vlastní nohy, a proto všechno vsadila na impozantní poprsí a ženský sexy hlas. Doposud ji to přivedlo k životu s tímhle Carstenem, který v době oběda ještě chrápe, zatímco ona mu pere.

„Kde pracujete?“

„V 7-Eleven na Nørreportu.“

„I v neděli?“

„V pohodě, je to za příplatek.“

„Dobrá, takže říkáte, že domů jste se vrátila v jednu hodinu v noci. Nepodívala jste se po příchodu domů náhodou z okna? Nezatahovala jste třeba žaluzie?“

Amalie zavrtěla hlavou.